

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Karel KULT - STAVO s. r. o.**, IČO 259 64 780
sídlem Sadová 715, 542 33 Rtně v Podkrkonoší
zastoupený obecným zmocněncem JUDr. Jiřím Bečičkou
bytem Resslova 929, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. 9453/19/5300-22442-712600,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí (platebnímu výměru) Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 2. 2018. Správce daně uvedeným rozhodnutím vyměřil nadměrný odpočet odchylně od žalobcem podaného přiznání k dani z přidané

hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2016 (nadměrný odpočet byl snížen z částky 353 929 Kč na částku 13 729 Kč).

2. Správce daně přistoupil ke snížení odpočtu DPH z toho důvodu, že žalobce byl dle jeho názoru součástí řetězce společností zatíženého podvodem na DPH. Žalovaný však v odvolacím řízení dospěl k závěru, že žalobce neprokázal ani uskutečnění a rozsah zdanitelných plnění, za která si v daňovém přiznání za prosinec 2016 nárokoval odpočet DPH, tj. plnění od společnosti Spencer life Media s.r.o. (dále jen „Spencer“), jejichž předmětem byla propagace loga žalobce na vybraných závodech motosportu. Žalovaný proto vyzval žalobce, aby prokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění a jeho rozsah. Žalobcem v reakci na tuto výzvu předložené listiny pak žalovaný vyhodnotil tak, že žalobce jeho požadavkům nedostal a uvedené skutečnosti neprokázal; žalovaný proto zamítl odvolání proti platebnímu výměru správce daně, aniž by hodnotil otázku, zda bylo posuzované plnění součástí podvodu na DPH.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

3. Žalobce předně konstatoval, že motokrosová sezóna pro profesionálního jezdce P. M. sice skončila kvůli zranění, které utrpěl na závodě ve Slovinsku, uvedená událost ale byla oznámena všem smluvním partnerům s tím, že v omezených možnostech týmu bude reklama pokračovat spíše staticky, ne na závodech. Jezdec se tedy v rámci rekonvalescence, která trvala cca 3 měsíce, pohyboval pouze v posilovně a na MM ČR jako statista. Fakticky tedy jezdcí sezóna skončila, ale to neznamená, že byly zastaveny veškeré činnosti. Tým začal s přípravou na novou sezónu, která spočívala například v tom, že byly objednány další motocykly sériové výroby a tyto stroje se musely připravit, aby mohly soutěžit se stroji továrních týmů. Výsledná cena takto upraveného stroje se pak pohybuje okolo 1 000 000 Kč. Musely se nakoupit také základní součástky na motocykly. Příprava strojů na další sezónu probíhala v posledním čtvrtletí roku 2016, neboť již na začátku ledna 2017 se konaly měřené tréninkové rozjížděky v italské Mantově. V tuto dobu již muselo být vše připraveno na rozjezd nové sezóny.
4. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že tým, za který závodí jezdec P. M., nedostane žádnou finanční podporu od AUTOKLUBU ČR, tuto podporu dostane přímo jezdec, a to pouze ve výši cca 60 000 Kč na sezónu. Tým tedy potřebuje sponzory, pokud nemá závody financovat z vlastních prostředků. Profesionální jezdec tak sice závodí pod hlavičkou AUTOKLUBU ČR, na nosičích reklamy ale nese loga společností, které uzavřely smlouvy o reklamě se společností Spencer. Jedním z těchto sponzorů byl i žalobce. Jednatel žalobce, pak K. K., je sám bývalým motokrosovým reprezentantem, proto hodlal podporovat tento sport.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěr správce daně, že žalobce neprokázal uskutečnění a rozsah zdanitelných plnění. Žalobce přitom žalovanému předložil veškeré dostupné listiny, včetně rozsáhlého odůvodnění toho, jakým způsobem je sport financován pomocí reklamy, kterou v daném případě zajišťovala specializovaná společnost. Žalovaný odkazoval na § 21 odst. 4 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o DPH“), podle něž se při poskytnutí služby zdanitelné plnění považuje za uskutečnění dnem jejího poskytnutí nebo dnem vystavení daňového dokladu. Žalobce k tomu namítl, že v posuzovaném případě bylo zdanitelné plnění uskutečněním vystavením daňového dokladu. Služba měla být a byla poskytnuta v závěru roku 2016 a po celý rok 2017.

Skutečnost, že služba byla poskytována, je doloženo listinami a publikací (vyhodnocení sezóny 2016 a 2017). Citované ustanovení zákona o DPH počítá i s touto variantou, tedy že služba je poskytována v delším časovém úseku. Den uskutečnění zdanitelného plnění nelze vztahovat například na odjetí jednoho závodu. Celý seriál je plánován na několik závodů EMX OPEN Europe a na MM ČR, v jeho rámci je tak odjeto větší množství závodů. Žalobce si reklamu zaplatil na cca 15 měsíců. Žalobce tedy prokázal, že mu vznikl nárok na odpočet DPH – reklama byla plněna tak, jak byla sjednána ve smlouvě, služba byla řádně vyúčtována a uhrazena, plnění proběhlo mezi plátcí DPH.

6. Žalobce zároveň jednal obezřetně a v dobré víře, neboť při uzavírání smlouvy se společností Spencer provedl základní úkony, které po něm bylo možné požadovat (provedl šetření v dostupných evidencích, osoba L. E. mu byla dostatečně známa, neboť v minulosti závodil s jednatelem žalobce). Správce daně přesto dospěl k závěru, že žalobce věděl nebo mohl vědět, že se zapojuje do karuselového podvodu. Žalovaný jeho závěr potvrdil, aniž by v tomto směru vedl jakékoliv dokazování. Žalobce dále poukázal na podmínky, které musí být splněny, aby mohl být nárok na odpočet odmítnut z důvodu, že plnění bylo součástí podvodného řetězce. Tyto podmínky v daném případě splněny nebyly, zejména nebylo prokázáno, že žalobce mohl a měl vědět o podvodném jednání.
7. Žalovaný dále setrval na závěru, že žalobce neprokázal, že plnění se uskutečnila v deklarovaném rozsahu. Žalovaný ale pominul, že obrazová dokumentace z jednotlivých podniků EMX OPEN Europe a MM ČR dokládá účast P. M. na jednotlivých závodech až do jeho zranění. Totéž dokládají výsledkové listiny ze závodů. Jezdec měl zároveň vydanou profesionální licenci. Skutečnost, že do smluvního vztahu vstoupila vyšší moc, nemůže být dle žalobce důvodem k odmítnutí nadměrného odpočtu. Jedná se o extrémní sport, v němž není nouze o zranění.
8. Závěrem žalobce obecně odkázal na vybrané rozsudky Nejvyššího správního soudu.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce si plete skutečnosti, na jejichž základě mu nebyl uznán nárok na odpočet daně. Závěr, že žalobce byl součástí řetězce subjektů, v jehož rámci byl spáchán podvod na DPH, učinil správce daně, nicméně žalovaný v rámci odvolacího řízení dospěl k odlišnému právnímu názoru, a sice že žalobce neprokázal uskutečnění a rozsah zdanitelných plnění. Žalovaný tedy měl na rozdíl od správce daně pochybnosti, zda vůbec (a pokud ano, v jakém rozsahu) se předmětná zdanitelná plnění uskutečnila.
10. Tyto pochybnosti byly založeny na několika skutečnostech. Nárok na odpočet DPH v daňovém přiznání za měsíc prosinec 2016 byl žalobcem uplatněn v souvislosti se zdanitelnými plněními týkajícími se propagace žalobce na motoristických závodech v období září až prosinec 2016. Žalobce předložil smlouvu o reklamě, uzavřenou dne 1. 9. 2016, s dosti obecným předmětem, spočívajícím v propagaci loga žalobce na některých, blíže nespécifikovaných závodech. Cena byla naopak stanovena konkrétní částkou ve výši 2 420 000 Kč. Propagace loga měla být uskutečněna prostřednictvím závodníka P. M. Tento závodník se však dne 12. 6. 2016 zranil a do konce roku 2016 se již žádného závodu nezúčastnil. Žalobce předložil též dodatek č. 1 ke smlouvě o reklamě, kde je situace zranění závodníka řešena společně s prodloužením poskytování služeb i na rok 2017, jeho věrohodnost byla nicméně shledána značně nízkou z důvodu, že byl datován až dne 25. 9. 2017. Svá tvrzení o chybném datu pak žalobce nikterak nedoložil. Rovněž z

předložených fotografií a seznamů závodů je patrné, že závodník M. se účastnil toliko závodů konaných v roce 2017.

11. Žalovaný tedy oprávněně zpochybnil plnění smlouvy o reklamě v prosinci 2016, resp. v závěru roku 2016. Učiněná zjištění nasvědčují tomu, že k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění nedošlo – jak sám žalobce uvádí, předmětem smlouvy byla prezentace jeho loga na závodech motorsportu, nicméně žalovaný na základě důkazních prostředků dospěl k závěru, že k tomuto reálně nemohlo dojít. Uzavřená smlouva o propagaci byla značně nekonkrétní a nespecifická co do upřesnění dotčených závodních akcí i způsobu provedení, nadto byla uzavřena až po zranění závodníka, který měl propagaci zajišťovat – již samotná tato skutečnost, kterou žalobce nijak nerozporuje, zpochybňuje uskutečnění plnění v roce 2016, přičemž žalobce ani na výzvu žalovaného nepředložil takové důkazní prostředky, kterými by např. prokázal, že k realizaci plnění na základě smlouvy došlo jiným způsobem. Zároveň ze smluvních ujednání ani z daňových dokladů neplyne, že by se neuskutečnění prezentace loga žalobce na závodech v roce 2016 měla posunout na rok 2017 – dle dodatku č. 1 se v roce 2017 jednalo o nová (další) zdanitelná plnění.
12. Žalovaný dodal, že nijak nezpochybňoval, že v roce 2017 se závodník M. účastnil závodů, kde tudíž docházelo k propagaci loga žalobce. Žalobce prokázal účast závodníka na závodech v roce 2017 i důkazními prostředky doloženými v reakci na výzvu žalovaného, avšak předmětná výzva se vztahovala k tomu, že nebylo prokázáno uskutečnění plnění v roce 2016. Ve vztahu k roku 2016 již žalobce žádné důkazní prostředky nedoložil.
13. Argumentace žalobce, že do poskytovaných reklamních služeb je třeba započítat i další činnosti, není dle žalovaného přiléhavá. Podle předložených daňových dokladů a smlouvy o reklamě se zdanitelná plnění týkala pouze faktické propagace loga žalobce na motoristických závodech. Žalobcem uváděné skutečnosti týkající se přípravy na závody, přípravy reklamy atd. jsou tedy irelevantní.
14. Rovněž tvrzení žalobce, že žalovaný odkazoval na § 21 odst. 4 písm. a) zákona o DPH, je dle žalovaného zavádějící. Žalovaný pouze v bodě [32] napadeného rozhodnutí uvedl, že panovaly pochybnosti o plněních uskutečněných v roce 2016, přičemž by v úvahu připadala situace, kdy by předložené daňové doklady byly vystaveny před faktickou realizací reklamy. V takovém případě mohly dle § 21 odst. 4 písm. a) zákona DPH založit uskutečnění zdanitelného plnění a povinnost jeho přiznání dle uvedeného ustanovení. O takový případ se nicméně nejedná, neboť žalobce tuto skutečnost netvrdil, ani nevyplynula ze spisového materiálu. Žalovaný tedy toliko nastínil teoretickou situaci, která mohla eventuálně nastat, přičemž zmínil dotčené ustanovení zákona o DPH. Žalobce však tímto směrem neargumentoval a žádnými důkazními prostředky neprokázal, že by došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění v roce 2016.

III. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný k takovému projednání věci udělili souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. Z daňového spisu krajský soud konstatuje, že žalobce předložil správci daně několik daňových dokladů, které se týkaly zdanitelných plnění, jež se měla uskutečnit v průběhu

měsíců listopad a prosinec 2016. Zároveň předložil smlouvu o zajištění propagace prostřednictvím motoristického sportu uzavřenou dne 1. 9. 2016 se společností Spencer. Předmětem uvedené smlouvy byla propagace obchodního jména žalobce na „*některých vybraných sportovních podnicích Mistrovství Evropy a MEZ ČR v motokrose, při dalších blíže nespecifikovaných sportovních akcích, mezinárodních závodech nebo na reklamních poutacích u zázemí teamu a společenských akcích, při charitativní činnosti, dresech jezdců teamu na sportovním motocyklu a případným ústním projevem při televizním a rozhlasovém vysílání.*“ Cena za plnění byla stanovena ve výši 2 420 000 Kč (včetně DPH ve výši 420 000 Kč). Termín plnění (platnost smlouvy) byl stanoven od 1. 9. 2016 do 31. 12. 2016. Propagace žalobce se měla uskutečnit prostřednictvím závodníka P. M. Správce daně ovšem zjistil, že závodník P. M. se dne 12. 6. 2016 zranil a do konce roku 2016 se již žádných závodů neúčastnil. Správci daně tak vznikly pochybnosti o průkaznosti žalobcem předložených dokladů primárně z toho důvodu, že žalobce uzavíral dne 1. 9. 2016 smlouvu o zajištění propagace, ačkoliv jezdec M. byl v té době zraněný a nemohl se účastnit závodů.

17. Žalobce následně předložil správci daně dodatek č. 1 ke smlouvě o zajištění propagace, v němž je řešena popsaná situace vzniklá v důsledku zranění závodníka. Uvedený dodatek také prodloužil poskytování reklamních služeb na rok 2017. Žalobce dále v průběhu daňové kontroly předložil správci daně fotografie z motoristických závodů, fotografie závodníka M. z fitcentra a seznamy závodů, kterých se měl závodník M. účastnit.
18. Správce daně poté dospěl k závěru, že plnění se uskutečnila, avšak žalobce figuroval v řetězci zatíženém podvodem na DPH, přičemž o této skutečnosti mohl a měl vědět. Žalovaný nicméně v odvolacím řízení dospěl k odlišnému právnímu názoru, a to že závěr o účasti žalobce na řetězci zatíženém podvodem na DPH je předčasný, neboť nebylo prokázáno, zda vůbec a případně v jakém rozsahu se uskutečnila předmětná zdanitelná plnění v podobě poskytnuté reklamy.
19. Podle žalovaného je předmětný dodatek ke smlouvě o zajištění propagace nevěrohodný, neboť byl sjednán až dne 25. 9. 2017 (žalobce sice uvedl, že se jedná o tiskovou chybu, toto tvrzení ale nijak nedoložil). Navíc propagace na závodech v roce 2017 měla být dle tohoto dodatku předmětem dalších zdanitelných plnění, ze znění dodatku nelze dovodit, že by se daňové doklady z listopadu a prosince 2016 měly vztahovat k pozdějším plněním. Další žalobcem předložené důkazy se pak vztahovaly buď k závodům konaným v roce 2017, anebo nemají žádnou vypovídací hodnotu (jednalo se např. o fotografie závodníka M. ve fitcentru atd.).
20. Žalovaný také konstatoval, že smlouva o zajištění propagace je nekonkrétní a neupřesňuje, na kterých akcích mělo dojít k propagaci a jak přesně měla probíhat. Zdůraznil, že smlouva byla uzavřena až po zranění závodníka, který měl propagaci realizovat. Žalobce v průběhu daňového řízení netvrdil ani nepředložil důkazy, kterými by prokázal, k jakým konkrétním zdanitelným plněním se měly daňové doklady za listopad a prosinec 2016 vztahovat, ačkoliv na těchto daňových dokladech byla uvedena konkrétní data uskutečnění zdanitelného plnění v roce 2016. V důsledku zranění závodníka M. se nemohla v závěru roku 2016 uskutečnit podstatná část propagační činnosti, která měla dle žalobcem předložených fotografií ze závodů v roce 2017 spočívat zejména v propagaci loga žalobce na dresu a polepu motocyklu závodníka. Žalovaný proto vyzval žalobce, aby vyvrátil pochybnosti o tom, zda vůbec (a případně v jakém rozsahu) se předmětná zdanitelná plnění uskutečnila v roce 2016.

21. Žalobce v reakci na tuto výzvu předložil několik listin, které ovšem žalovaný vyhodnotil tak, že opět prokazují toliko účast závodníka M. na několika závodech v roce 2017 (což je skutečnost, kterou žalovaný nikdy nezpochyboval). S těmito závěry a vyhodnocením předložených důkazů seznámil žalobce a poskytl mu prostor pro další reakci. V následném vyjádření (které již nebylo podloženo žádnými důkazy) žalobce argumentoval, že faktické uskutečnění reklamy na motoristických závodech v sobě nezahrnuje pouze prezentování reklamy, ale i další předcházející úkony. Zároveň sdělil, že v roce 2016 se reklama uskutečnila na třech místech ve statické podobě (což ale nijak nedoložil). Žalovaný ani této argumentaci nepřisvědčil. Konstatoval, že žalobce si dle předložených daňových dokladů a smlouvy o zajištění propagace zaplatil poskytnutí reklamních služeb v podobě prezentace svého loga na závodech. Úkony, které bylo třeba před samotným zveřejněním reklamy učinit, tak nemohly být předmětem posuzovaných zdanitelných plnění. Stejně je pouze to, zda se reklama uskutečnila (kdy a v jakém rozsahu), nikoliv úkony, které vedly k její přípravě. Žalobce navíc ani konkrétně neprokázal přípravné práce, které měly být provedeny, ve všech jeho podáních zůstalo pouze u obecných tvrzení, ke kterým nepředložil žádné důkazy. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce nevyvrátil pochybnosti týkající se uskutečnění zdanitelného plnění v roce 2016 v podobě reklamních služeb na motoristických závodech, a tak mu nemohl být přiznán nárok na odpočet DPH (v podrobnostech viz zejména body 24-34 žalobou napadeného rozhodnutí).
22. Krajský soud při hodnocení závěrů finančních orgánů vycházel z úpravy podmínek pro uplatnění odpočtu DPH obsažené v § 72 a násl. zákona o DPH. Podle § 72 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelného plnění poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona je základní podmínkou pro možnost uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči plátcu uplatnil jiný plátce, prokázání tohoto nároku daňovým dokladem.
23. Samotným předložením (formálně bezvadného) daňového dokladu však nedochází k automatickému prokázání nároku na odpočet daně. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Zákon nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 – 107). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 – 84, konstatoval, že ani „*doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.*“ Pro uplatnění nároku na odpočet daně nestačí ani prokázat, že se zdanitelné plnění uskutečnilo, je třeba prokázat, že k jeho přijetí došlo deklarovaným způsobem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 9 Afs 42/2011 – 56, a ze dne 23. 4. 2014, č. j. 9 Afs 91/2013 – 38).
24. Dále je třeba uvést, že k problematice rozložení důkazního břemena mezi správce daně a daňový subjekt v daňovém řízení existuje bohatá soudní judikatura, jejíž závěry sice byly formulovány především na podkladě úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak v zásadě jsou aplikovatelné i na úpravu obsaženou v nyní účinném zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Plyne z ní, že daňové řízení

je postaveno na zásadě, podle níž každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nemůže získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má však některé výjimky – například podle § 92 odst. 5 písm. c) citovaného zákona správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119).

25. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce v posuzované věci neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je deklarováno v žalobcem předložených daňových dokladech. Plně se ztotožňuje s výše shrnutým hodnocením žalovaného a v podrobnostech na něj odkazuje. Soud přisvědčuje závěru žalovaného, že podstatné bylo, zda žalobce prokázal uskutečnění propagace na závodech konaných v roce 2016, což se mu zjevně nepodařilo. Závodník P. M. byl v době uzavření smlouvy o zajištění propagace zraněný a do konce roku 2016 se již žádného závodu nezúčastnil. Závodit opět začal až v průběhu roku 2017, avšak ze znění dodatku č. 1 ke smlouvě o zajištění propagace plyne, že v roce 2017 měla být poskytnuta nová zdanitelná plnění (navíc lze pochybovat o věrohodnosti daného dodatku). K argumentaci žalobce, že do poskytovaných reklamních služeb je třeba započítat i další činnosti, soud uvádí, že dle smlouvy o zajištění propagace a dalších žalobcem předložených důkazů plyne, že předmětem zdanitelných plnění měla být především propagace na motoristických závodech.
26. V podané žalobě žalobce především obecně popisuje, jak funguje sponzoring v motokrosu a že se profesionální jezdci neobejdou bez sponzorských příspěvků. Krajský soud o uvedené skutečnosti nepochybuje, nicméně pokud se daňový subjekt rozhodne sponzorovat motokros a následně si hodlá nárokovat odpočet DPH v souvislosti s takto učiněnými platbami, musí být schopen řádně doložit splnění výše specifikovaných podmínek nároku na odpočet. Této povinnosti žalobce nedostál.
27. K žalobním námitkám týkajícím se podvodu na DPH krajský soud připomíná, že žalovaný v odvolacím řízení dospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně, a to že závěr o účasti žalobce na řetězci zatíženém podvodem na DPH je předčasný. Prokazování účasti daňového subjektu na podvodu totiž nastupuje až v momentu, kdy daňový subjekt unese své důkazní břemeno ve věci prokázání uskutečnění zdanitelných plnění. Jinak řečeno, správce daně nejprve posuzuje splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně s tím, že při jejich splnění nesmí být nárok na odpočet zásadně omezen, neboť je nedílnou součástí systému DPH. Výjimku z tohoto principu představuje právě případ, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem. Nosným důvodem žalobou napadeného rozhodnutí je závěr, podle něž žalobce neprokázal splnění hmotněprávních

a formálních podmínek nároku na odpočet daně. Žalobní námitky týkající se podvodu na DPH jsou tak bezpředmětné.

28. Nedůvodná je také žalobní námitka týkající se odkazu žalovaného na § 21 odst. 4 písm. a) zákona o DPH (ve znění účinném do 30. 6. 2017). Jak žalovaný výstižně vysvětlil ve vyjádření k žalobě, v bodě 32 napadeného rozhodnutí byla pouze nastíněna hypotetická situace, která ale v nyní posuzované věci nenastala. Žalobce v daňovém řízení netvrdil a ani ze spisového materiálu nevyplývalo, že by v této věci mělo být aplikováno uvedené ustanovení zákona o DPH.
29. K rozsudkům Nejvyššího správního soudu, na které žalobce odkazuje v závěru žaloby, krajský soud uvádí, že se jedná o zcela obecné odkazy, z nichž není zřejmé, v čem konkrétně žalobce spatřuje pochybení žalovaného. Není úkolem soudu, aby za žalobce domýšlel jeho žalobní argumentaci, proto krajský soud pouze v obecné rovině konstatuje, že neshledal, že by postup žalovaného v této věci byl v rozporu s právními předpisy a s relevantní judikaturou správních soudů.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. března 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu